

Reč života - novembar, 2017.

„Najveći između vas da vam bude sluga.“ (Mat 23, 11)

Isus se obraćao mnoštvu koje Ga je sledilo, naveštavajući novost životnoga stila osoba koje žele da budu Njegovi učenici, a taj stil se protivi struji raširenog mentaliteta.^[1] U Njegovo vreme, kao i danas, bilo je lako moralisati a potom ne živeti dosledno, nego tražiti za sebe prestižna mesta u društvu, načine kako se istaći i služiti se drugim ljudima za dobijanje lične koristi. Od svojih učenika Isus traži potpuno drugačiju logiku u odnosima s drugim ljudima, onu koju je i sam živio:

„Najveći između vas da vam bude sluga.“

Na jednom susretu s osobama željnim da otkriju kako živeti Jevanđelje, Kjara Lubik ovako je podelila svoje duhovno iskustvo:

„Treba uvek usmeravati pogled u jednog Oca mnoge dece. Potom gledati sva stvorenja kao decu jednog Oca... Isus, naš uzor, naučio nas je samo dve stvari koje su u stvari jedna: da budemo deca jednog Oca i braća jedni drugima... Bog nas je stoga pozivao na sveopšte bratstvo.“^[2]

Evo novosti: voleti sve kako je to činio Isus, jer svi su – poput mene, tebe, svake osobe na ovom svetu – deca Božja koju On oduvek voli i očekuje.

Tako otkrivamo da je brat kojeg treba voleti konkretno – takođe i mišićima – svaka osoba koju svakodnevno susrećemo. To je tata, svekrva, malo dete i ono buntovno; zatočenik, prosjak i invalid; šef i spremačica; kolega iz stranke i onaj ko ima drugačija politička uverenja; osoba iste vere i kulture kao i stranac.

Tipično hrišćanski stav kako voleti brata je služenje:

„Najveći između vas da vam bude sluga.“

Kjara nastavlja: „Neprestano težiti evandeoskom prvenstvu, dajući se što je više moguće u službu bližnjem. [...] A koji je najbolji način služenja? Poistovetiti se sa svakom osobom koju susretnemo, osećajući u sebi njena osećanja: rešiti ih kao da su naša, a postala su naša po ljubavi [...] Ne živeti više usredsređeni na same sebe, nastojati nositi terete drugih i deliti njihove radosti.“^[3]

Svaka naša pozitivna sposobnost i kvalitet, sve ono zbog čega možemo da se osećamo „velikim“, prilika je za služenje koju ne smemo da izgubimo: radno iskustvo, umetnički senzibilitet, kultura, ali i sposobnost da se smešimo; vreme koje možemo da darujemo da bismo saslušali nekoga ko je u sumnji ili u bolu; mladenačke snage, ali i snaga molitve kad nestane ona telesna.

„Najveći između vas da vam bude sluga.“

Ta bezinteresna evanđeoska ljubav pre ili kasnije upaliće u srcu brata istu želju za deljenjem, obnavljajući odnose u porodici, u parohiji, na radnim mestima i mestima zabave, postavljajući temelje novog društva.

Mladić Hermez sa Bliskog istoka ispričao je: „Bila je nedelja. Čim sam se probudio zamolio sam Isusa da me prosvetli kako voleti tokom čitavog dana. Primetio sam da su moji roditelji otišli na misu i pomislio da bih mogao da počistim kuću. Nastojao sam da sredim svaki detalj, čak sam i cveće stavio na sto! Potom sam pripremio doručak. Kad su se vratili, roditelji su bili iznenađeni i presrećni videvši šta sam učinio. Te nedelje doručkovali smo u radosti kao nikad dotad. Razgovarali smo o mnogočemu i mogao sam s njima da podelim brojna iskustva življena tokom nedelje. Taj mali čin ljubavi dao je ton jednom predivnom danu!“

Leticija Magri

[1] Mat 23, 1–12.

[2] K. Lubik, Jedinstvo na izvorima Pokreta fokolara, Payerne (Švajcarska), 26. septembar 1982.

[3] Ibid.